

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

Complectens copiosè Resolutiones Theologicas, etiam modernas, ad
proxim accommodatas

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

§. I. De Blasphemia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40873

schedulas, ligaturas, libros, aliaque impiæ artis instrumenta comburant. Si autem chirographum aliquod dæmoni tradiderint, non est absolute necessarium, ut recipiatur, quia pactum illud per penitentiam dissolvitur. Tertiò, ut promittant efficaciter quantum poterunt damna alijs illata refarcire.

CAPUT II.

De pertinentibus ad secundum Præceptum.

Non assumes nomen Domini &c.

§. I. De Blasphemia.

1. Blasphemia est maledictio sive contumelia in Deum: ut si quis Deum vocet tyrannum, aut injustum, aut dicat se aliquid Deo invito facturum. Blasphemia non admittit parvitatem materiæ, sed semper est peccatum mortale, quoties liberè profertur.

2. Peccatum blasphemix est etiam in Sanctos, aut res sacras contumeliam dicere, si profertur in Sanctos, ut Sancti sunt. Non enim esset grave peccatum dicere de aliquo Sancto, quod fuerit ignobilis, furor, indoctus, &c.

3. Si quis in iracundia, indignando non Deo, sed homini, nominet Sacramenta, vulnera Christi, & similia sine aliorum scandalo, non erit illa blasphemia, sed vana usurpatio sacri Nominis, & facile potest esse tantum veniale, ut docet Cajet. Sanchez &c.

4. Maledicere vento & pluvix, quâ affligimur: aut diei & loco, in quo nati sumus: aut equis & jumentis, ut faciunt rustici aut aurigæ, si

sistat maledictio in sola creatura sic ut tantum ipsi malum imprecemur, non est per se lethale peccatum: si autem indignatio tendat contra Deum, aut contra creaturas illas, quatenus sunt instrumenta Dei, committitur grave peccatum: quod si optemus creaturas destrui cum gravi damno proximi, peccatum est contra charitatem.

5. Verba quae tantum dubie videntur sonare aliquem contumeliam contra Deum, & possunt facile in alio sensu accipi, non debent censeri verba blasphemia, si absit prava intentio. Quia verba in dubio non sunt accipienda, ut sonent delictum, non enim praesumitur delictum, nisi de eo constet *Bonac. Castrop. Tambur. lib. 2. c. 6. §. 4. n. 19.* Decet tamen a talibus verbis tanquam periculosis studiosè cavere.

6. Sed quæres primò. Quid censendum de parentibus aut alijs, qui sæpè suis liberis & amicis damnationem, & damnationem imprecantur?

Respondeo, non esse blasphemiam, sed diram imprecationem, quae plerumque ob subitam iram & inadvertentiam, ac defectum seriae voluntatis veniale peccatum non excedit, nam plerique, si interrogentur, dicent se nullo modo voluisse, ut malum illud alteri eveniret. *Bonac. Navar. Tol. Regin. Balhel. d. 25. n. 10.*

7. Quæres 2. Quid judicandum de illis, qui frequent ex prava consuetudine verba blasphemia inadvertenter proferunt? Quidam censent singulis vicibus mortaliter peccare. Alij tamen docent illos tantum peccasse in causa, dum consuetudinem illam cum advertentia contraherent, & nunc tantum peccare omissione diligentiae ad extirpandam consuetudinem vitiosè contractam, de qua à Confessario serio monendi sunt, etiam aliquando cum dilatione absol-

absolutionis, si aliter non appareat emendatio. Ita Diana *part. 3. tract. 5. resol. 65. & part. 10. tract. 14. resol. 13.* citans Suarez, & sex alios. Item Leonardus de juramento *disp. 5. quest. 18* cum alijs, quibus non apparet quomodo verba illa, sine ulla advertentia malitiae prolata, possint esse per se formalia peccata, magis quam eadem verba in somno, aut ebrietate prolata, cum hic & nunc dum proferuntur absit omnis notitia & advertentia malitiae, adedque desit tunc libertas illa quam ad merendum & demerendum omnes requirere debemus.

8. Pro blasphemia, in Confessione gravem in praegendam esse poenitentiam discrete statuit Conc. Lateran. & Trid. *Sess. 14. cap. 8.*

Olim in Iure Canonico *Cap. sancimus. de maledictis*, statutum est, ut si quis contra Deum, aut Sanctos publice blasphemaret, per Episcopum suum his poenis subijceretur; ut septem diebus Dominicis praeforibus Ecclesiae palam, dum aguntur Missarum solennia, existeret, & ultimo die pallium & calceamenta non habeat, & sextris quibusque ferijs intra illud tempus in pane & aqua jejunet, &c. Nunc vero quoad praxim spectandae sunt constitutiones, & consuetudo pro puniendis blasphemis in varijs locis recepta, ut cum alijs advertit *Azor*, & *Castropalaus disp. 2. paract. 2. §. 5*. Viget autem in Hispania haec consuetudo, ut si homo ignobilis proferat blasphemias haereticas, producat in publicum cum galero papyraceo, collum ligatus fune, lingua legata palo, sine pallio, nudis pedibus, & flagellatus tandem mittitur in exilium. Ex quibus patet blasphemum non debere mirari, si saltem a suo Confessario non nihil severe tractetur.

